

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **M., z. s.**
IČ :x
zastoupený Mgr. Janem Pořízkem, advokátem, Kováků
554/24, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 120388/2018/KUSK

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2018, č. j. 120388/2018/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Jana Pořízka, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Odůvodnění:

Dosavadní průběh řízení

1. Městský úřad Ř. (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 24. 4. 2018, č. j. 23599/2018-MURI/OSÚ/1079 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), konstatoval, že rodinný dům „Ř., x“ je užíván v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí jako zařízení pro hlídání předškolních dětí. Proto s odkazem na § 134 odst. 3 a 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) nařídil vlastníkově stavby, MUDr. E. H., zjednatí nápravy s okamžitou platností, a to konkrétně tak, že zakázal užívání stavby rodinného domu pro účely poskytování služeb péče o dítě v dětské skupině. Za účastníka řízení stavební úřad označil jen vlastníka, MUDr. H., rozhodnutí ale současně doručil též žalobci jakožto nájemci předmětného domu.
2. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání.
3. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 19. 9. 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobce zamítl jako nepřipustné. Podle žalovaného je totiž adresátem rozhodnutí o zákazu užívání stavby pouze vlastník stavby. Nikdo jiný než on se nemůže proti rozhodnutí podle § 134 odst. 5 stavebního zákona odvolat. Žalobce nebyl účastníkem řízení, a proto je jím podané odvolání podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nepřipustné.
4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). V ní brojí proti závěru žalovaného o tom, že nebyl, respektive neměl být účastníkem řízení o zákazu užívání stavby.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval závěry napadeného rozhodnutí a poukázal na to, že prvostupňové rozhodnutí bylo ve zkráceném přezkumném řízení podle § 98 správního řádu zrušeno rozhodnutím ze dne 28. 11. 2018, č. j. 148572/2018/KUSK.
6. Žalobce v replice potvrdil, že prvostupňové rozhodnutí bylo v přezkumném řízení zrušeno. Dle něj to však nemá na rozhodnutí o žalobě vliv. Napadené rozhodnutí dosud nebylo odstraněno, řízení o zákazu užívat stavbu nadále běží a pro žalobce zásadní otázka účastenství nebyla vyřešena. Správní orgány nadále zjevně nehodlají zacházet s žalobcem jako s účastníkem řízení. Napadené rozhodnutí je tak třeba zrušit.
7. Žalovaný ve stručné duplice uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno bez předchozího řízení, tj. jako první a zároveň poslední úkon v řízení. Po jeho zrušení tedy již další řízení o zákazu užívat stavbu neběží. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

8. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 148572/2018/KUSK, s právní mocí 19. 12. 2018, bylo skutečně prvostupňové

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

rozhodnutí k podnětu žalobce v přezkumném řízení zrušeno. Žalovaný v rozhodnutí konstatoval, že v rodinném domě lze službu péče o dítě v dětské skupině poskytovat beze změny v účelu užívání stavby. Ve smyslu § 134 odst. 3 a 5 stavebního zákona nelze podle žalovaného užívání stavby rodinného domu pro účely poskytování péče o dítě v dětské skupině zakázat.

9. S ohledem na tento vývoj se soud nejprve zabýval otázkou, zda lze věcně přezkoumat napadené (druhostupňové) rozhodnutí v situaci, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí pravomocně zrušeno. Dospěl k závěru, že nikoliv.
10. V rozsudku ze dne 21. 4. 2020, č. j. 9 Afs 49/2019 - 27, se Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zabýval obdobnou procesní situací. Dospěl přitom k závěru, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo následně zrušeno, se stává bezpředmětným: *„Žalobce sice podal odvolání ještě v době, kdy bylo prvostupňové rozhodnutí platným správním aktem, jeho následným zrušením však odvolání ztratilo význam, neboť nelze napadat a přezkoumávat něco, co neexistuje. Odvolací řízení není možné stavět ve ‚vzduchoprázdnu‘; pokud zde chybí prvostupňové rozhodnutí, ani odvolací orgán v odvolacím řízení ani krajský soud v řízení soudním nemůže takové rozhodnutí věcně přezkoumat. Odpadl-li předmět odvolacího řízení, nezbyvá než odvolací řízení zastavit. Meritorní rozhodnutí odvolacího orgánu je za takové procesní situace nezákonné, nikoli nicotné“* (odst. 30; zdůraznění doplněno zdejším soudem). NSS následně přistoupil ke zrušení rozhodnutí krajského soudu. Podle NSS měl krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušit pro nezákonnost (a nikoliv deklarovat jeho nicotnost) a věc vrátit stěžovateli k dalšímu řízení, tj. k zastavení odvolacího řízení pro bezpředmětnost (odst. 31).
11. Krajský soud neshledal důvod se od výše citovaných závěrů NSS v nyní posuzované věci odchýlit. Existuje zde napadené rozhodnutí, a tedy neodpadl předmět soudního řízení a nejsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Současně však již neexistuje rozhodnutí napadené odvoláním, o němž žalovaný rozhodoval. Tím se odvolací řízení a jeho další pokračování stalo bezpředmětným a krajský soud je dle výše citovaných závěrů povinen v takovém případě napadené rozhodnutí zrušit, aniž by přistoupil k jeho věcnému přezkumu. Tímto postupem bude odklizen rozhodnutí o odvolání proti neexistujícímu prvostupňovému rozhodnutí.
12. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, a to podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť žalovaný odvolací řízení nezastavil, přestože k tomu objektivně v důsledku zrušení prvostupňového rozhodnutí v přezkumném řízení byly splněny zákonné podmínky. Byť si je soud vědom, že v době vydání napadeného rozhodnutí tomu tak ještě nebylo, jedná se o skutečnost, k níž je povinen přihlédnout navzdory dikci § 75 odst. 1 s. ř. s. (viz odst. 24 citovaného rozsudku NSS). Současně věc soud vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. Žalovaný ve světle výše uvedených závěrů řízení o odvolání zastaví. Žalovaný je právním názorem vysloveným v tomto rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
13. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl se svojí žalobou plný procesní úspěch, neboť docílil zrušení napadeného rozhodnutí. Náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Ty spočívají

v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Zástupci žalobce náleží odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení) a dva úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (sepis žaloby a repliky), vše po 3 100 Kč za úkon. Vedle odměny přísluší zástupci žalobce též náhrada hotových výdajů v paušální výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby dle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu, tj. 900 Kč, v součtu tedy 10 200 Kč, vše dále zvýšeno o částku 2 142 Kč, odpovídající 21 % DPH, celkem tak odměna a náhrady činí 12 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na www.nssoud.cz.

Praha 3. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.